

ניר רון בהצגת יחיד

הזהו אדם?

מאת פרימו לוי עיבוד ובימוי: מור פרנק

האן
תיאטרון איכות בירושלים

הזהו אדם?

מאת פרימו לוי עיבוד ובימוי: מור פרנק

עברית: יצחק גרטי

תאורה: ג'ודי קופרמן

מוסיקה: רוני ירקוני

עוזר במאי: נועם פלג

תלבושות: לאה יוחנן

תאורנית ומנהלת הצגה: אנה ויסלברג

ניר רון בהצגת יחיד

פרימו לוי, סופר וכימאי, ניצול שואה, רואה את המחנה כמעבדה אנושית עצומה: הפרטים הקטנים, האנושיים והלא אנושיים, הם המרכיבים את סיפורו האישי של פרימו לוי: הקאפו שמנקה, ללא שואה ובאופן הטבעי ביותר, את כף ידו המלוכלכת משמן על בגדיו המטונפים של פרימו; כף הדחפור הענקית הפוערת את פיה ונוגסת באדמה ברעבתנות אל מול שורה של עצירים רעבים, העומדים מוקסמים מול סעודת הדחפור; וכף המרק התלויה על מסמר יחיד בקיר, הנופלת למשמע הפצצות הרוסים הבאים לשחרר את המחנות.

שחקן יחיד מספר באופן ישיר ועכשווי את הסיפור לקהל, אשר משתתף אף הוא באופן פעיל.

משך ההצגה: פשעה (ללא הפסקה)
הצגה ראשונה: 28 במאי 2011

פרימו לוי

(1987-1919) סופר וכימאי איטלקי. לוי נולד בטורינו למשפחה יהודית. למרות הממשלה האיטלקית הפאשיסטית שהערימה קשיים על דרכו, הצליח להגיש את עבודת הגמר בכימיה באוניברסיטת טורינו וסיים בהצטיינות. ב-1943, ניסה לוי להצטרף אל תנועת המחתרת האיטלקית "צדק וחרות". הוא וחבריו נתפסו במהירות ולוי נשלח למחנה ריכוז. ב-1944 נשלח, יחד עם שאר עיזרי המחנה לאושוויץ, שם שהה במשך כאחד-עשר חודשים בטרם שוחרר על-ידי הצבא האדום. לאחר ששוחרר המחנה, החל במסע עקיף אל ביתו דרך אירופה המזרחית ועבר בארצות רבות עד שלבסוף הגיע לביתו לאחר עשרה חודשים. לוי החל לכתוב על חוויותיו במחנה ועל חזרתו לאיטליה בספרו "הזהו אדם?" המתאר את שנותיו באושוויץ ו"ההפוגה", שפורסם 16 שנים לאחר פרסום הספר הראשון ומתאר את קורות השיבה הביתה. ספרו השלישי בטרילוגיה "השוקעים והניצולים" פורסם שנה לפני מותו ובו לוי מתאר את המאבק בתעתועי הזכרון ובוחן ממרחק הזמן את חווית ההשפלה והדיכוי. ב-1987 נפל לוי אל מותו בבנין מגוריו בנסיבות מסתוריות.

מור פרנק - עיבוד ובימוי

בוגרת בהצטיינות במגמת בימוי, החוג לתיאטרון, אוניברסיטת תל אביב. בין עבודותיה: דיבוקים (כתיבה ובימוי, פסטיבל ישראל בשיתוף תיאטרון הבימה), שלוש נשים מחכות (בימוי, תיאטרון החאן), הזמרת קירחת יותר (בימוי, תיאטרון החאן), הדרך לעין חרוד (בימוי, פסטיבל עכו, ציון לשבח על משחק האנסמבל), המוות ישב לידי מתוך לוקאס, הכלה, צייד הפרפרים והמוות (כתיבה ובימוי, תיאטרון הבימה בשיתוף תיאטרון החאן) אני והוא (כתיבה, תיאטרון הבימה) קופסה שחורה (דרמטורגיה, תיאטרון הבימה), עיר הנמלים (כתיבה ובימוי, סמינר הקיבוצים), כאן נמלה, רות קיבלתי (בימוי, תיאטרון הסימטה), משחזר הסכינים הסיני (בימוי, תיאטרון החאן), מסיבה של אחרים (בימוי, תיאטרון חיפה).

ניר רון - שחקן

בוגר הסטודיו למשחק בהנהלת ניסן נתיב, 1990. השתתף בהצגות: בתיאטרון הקאמרי - החולה המדומה, ראש משוגע, הכבש הששה עשר, אנטיגונה, מעופפי רשפון. בפסטיבל עכו -1990 האבן והשושנים, המוזג. בהצגת היחיד מפתח הלב.

שחקן להקת תיאטרון החאן. השתתף בהצגות: האישה המופלאה שבתוכנו, טוני היפה, מיס ישראל, החתונה, צוואתו של כלב, הנסיכה איבון, אנה גלקתיה, אנטיגונה, גוף ילדות, שש דמויות מחפשות מחבר, מידה כנגד מידה, כנגד המנגן, השיבה למדבר, גדל"ן, דון פרלימפלין ואהבתו לבליסה בגן ביתו, חיל פרשים אנו, לוקאס הפחדן מתוך לוקאס, הכלה צייד הפרפרים והמוות בשיתוף תיאטרון הבימה, מילה של אהבה, צל חולף, האשליה, החיים הם חלום, הזמרת קירחת יותר, בידרמן והמציתים, נישואים, אותלו, המצליחים, הקסם הגדול, סוף משחק.

בימים אלו משחק בהצגות: מלחמה על הבית (מלכי), הקמצן (אנסלם, מר סימון, ברבונייה), אושר (טכנאי, מנחה), הקץ של העץ, אהובת הדרקון (שחקן, מחזר, דרקון), גן הדובדבנים (יפיחודב, סימיון פאנטלייני), הלילה השנים-עשר (מאלוליו).

If This Is a Man Se questo è un uomo

Written by **Primo Levi**
A Monodrama Performed by **Nir Ron**
Adaptation and Directing: **Mor Frank**

Hebrew: **Isaac Garty**

Lighting Design: **Judy Kupferman**

Music: **Roy Yarkoni**

Assistant Director: **Noam Peleg**

A work by the Italian writer, Primo Levi, describing his 11 months from February 1944 until liberation on January 1945 in a German concentration camp at Auschwitz in Poland, during the Second World War. The book is described as a memoir, but it goes beyond mere recollection by seeking to consider, in narrative form, the human condition in all its extremes.

אנחנו עומדים באולם הקטן של תיאטרון החאן. גיר, השחקן, עומד על הבמה, וקורא בקול את העיבוד הראשוני שכתבתי על פי ספרו של פרימו לוי - "הזהו אדם?".

"זה יותר מדי", אני אומרת לו, "אולי תשב?". הוא מתיישב בכסא על הבמה, וקורא. "לא, זה עדיין יותר מדי. אולי תרד מהבמה בכלל?". הוא יורד וממשיך לקרוא. כן, זהו, עכשיו אני יכולה לשמוע מה הוא אומר, עכשיו אני יכולה להקשיב, לדמיין, להאמין, לא להאמין - עכשיו יש מקום לסיפורו של פרימו לוי - אצלי במוח, בבטן, במקום על הבמה. זה היה רגע של תובנה: אנחנו לא יכולים להציג את פרימו לוי על הבמה. קשה עד בלתי אפשרי: איך אפשר להציג את הדבר הבלתי נתפש הזה, ששמו השואה? והרי את המילים עצמן קשה לפעמים להגיד. ומהתובנה הזו נוצר הפארדוקס שמניע את ההצגה: איך להציג את מה שאי אפשר להציג, איך לספר את מה שאי אפשר לשמוע? איך להפיח חיים וגוף במה שלא נותר בו חיים וגוף?

ההצגה מוקדשת באהבה לאברהם ננצל, ילד טהרן, שבחר באופטימיות כדרך חיים, והנחיל אותה למשפחתנו, ולזכר גולדה אוחונו.

מור פרנק, בימאית

הא
תיאטרון איכות בירושלים

דוד רמז 2, ירושלים, טל': 02-6303600, פקס: 02-6733095, www.khan.co.il, החאן.קום//http